

[Henry Christensen.]

drøftelser og forhandlinger vil lade sig overbevise — for han har jo ved mange lejligheder vist sig som en ganske forstandig mand — om, at der er megen sund rimelighed og fornuft i dette lovforslag. Skulle det lykkes, og kan vi samle et flertal for en sådan opfattelse, er det klart, at vi er parat til at diskutere alle praktiske udformninger, og vi ville være glade i venstre, om et positivt resultat kunne nås.

Anker Jørgensen: Det foreliggende lovforslag er fremsat i frihedens og demokratiets navn, og det ser jo smukt ud. Men mit parti har nu den opfattelse, at grundloven på ganske udmærket måde sikrer friheden, sikrer demokratiet, og vi mener, at lovforslaget i virkeligheden er et angreb på visse grundlæggende demokratiske rettigheder. Ved højesterets afgørelse i sagen vedrørende chauffør Claus Jensen, som er udgangspunktet for det fremsatte lovforslag, blev det også fastslået, at den praksis, der er i fagbevægelsen for at støtte politisk virksomhed, ikke gør indgreb i den enkeltes politiske frihed. Det er egentlig forbavsende, at spørgsmålet kan give anledning til tvivl. Det har jo altid været organisationernes ret at anvende deres penge på den måde, hvorved de mente bedst at kunne fremme deres interesser og deres synspunkter, når vel at mærke afgørelserne om, hvor meget der skulle ydes, og hvem der skulle støttes, blev truffet på demokratisk vis.

Jeg må derfor erkende, at jeg betragter det fremsatte lovforslag som det rene „gas“. Ved sagens behandling i højesteret sagde højesteretssagfører Chrstrup i forbindelse med spørgsmålet om ydelser fra fagbevægelsen til politisk virksomhed, at når det gjaldt den socialdemokratiske presse, var der i virkeligheden ikke tale om støtte, men derimod om et andet forhold, nemlig det, at Landsorganisationen ejer den socialdemokratiske presse, det vil sige, at fagbevægelsen udgiver en avis og ganske rigtigt betaler underskuddet. Det er noget principielt andet, og jeg mener, at fagbevægelsen som andre organisationer må have lov at eje dagblade, ugeblade og månedssblade, alt efter hvad de mener er hensigtsmæssigt for at fremme deres synspunkter. Det må altså være fagbevægelsens ret, ja,

tilmed demokratiske ret, at udgive sådanne publikationer og om nødvendigt betale, hvad det koster.

Siden 1899 har fagbevægelsen støttet socialdemokratiet. Der er altså en meget lang og betydelig tradition for det. Som højesteretssagfører Chrstrup sagde i højesteret, har intet parti gjort så meget for arbejderne, og derfor kan det ikke være unaturligt og heller ikke ulovligt, at arbejderne, fagbevægelsen og organisationerne støtter dette parti.

Det er i øvrigt forbavsende, at partiet venstre ikke kan se den nære forbindelse, der naturligt er imellem lønmodtagernes interesseorganisationer og den politiske arbejderbevægelse. Partiet venstre har gennem årene haft en så nær tilknytning til landbrugets interesseorganisationer, at der næppe er noget andet parti her i tinget, som er så bundet af snævre standsinteresser.

Også når det gælder andre partier, ved vi, at der er nær forbindelse mellem interesseorganisationer og politiske partier. Jeg erindrer om, at formanden for Dansk Arbejdsgiverforening, hr. Svend Heineke, i TV erkendte, at også Dansk Arbejdsgiverforening yder penge til det konservative parti og til partiet venstre.

Nu ved vi udmærket, at venstres lovforslag går ud på, at det skal forbydes alle organisationer og ikke kun fagbevægelsen at yde tilskud til politisk virksomhed. Det er klart, at det har været nødvendigt at formulere lovforslaget sådan. Men vi ved også, at det er særlig nemt at kontrollere og finde ud af, hvor meget fagbevægelsen har ydet til politiske partier. Det fremgår nemlig af afdelingernes, forbundenes og Landsorganisationens regnskaber. Helt anderledes stiller det sig netop med andre organisationer og deres støtte til andre politiske partier. Hvis dette lovforslag bliver vedtaget, vil en fremgangsmåde, som allerede anvendes i en vis udstrækning, blive brugt i langt større målestok. Jeg tænker på den fremgangsmåde, man f. eks. brugte under folkeafstemningen om jordlovene i 1963. Dengang var der indrykket annoncer fra „en kreds af borgere“, som det hed, og disse annoncer passede — tilfældigvis måske — ganske godt i den borgerlige agitation, som desværre lykkedes og medførte, at jordlovene faldt.